

**Mál nr. 142/2019****M og  
V vegna frjálsrar ábyrgðartryggingar A****Ágreiningur um hvort bótaskylda vegna slyss á vinnustað sé til staðar.****Gögn.**

Málskot dags. 11.04.2019 ásamt fylgiskjölum 1-23.

Bréf V dags. 03.05.2019 ásamt fylgiskjölum 1-4.

Viðbótarathugasemdir M dags. 06.05.2019.

**Málsatvik.**

Að morgni hins 29. september 2017 var M að störfum hjá A. Hún hugðist fara að sinna erindum á vegum A, í bifreið fyrirtækisins, en þurfti að fara aftur inn á vinnustaðinn, veitingastað sem rekinn er af A, til að sækja lykla að bifreiðinni. Þegar hún gekk aftur inn á vinnustaðinn rann hún til í bleytu og datt með þeim afleiðingum að hún slasaðist töluvert.

M krefst bóta úr frjálsri ábyrgðartryggingu A vegna atviksins. Kröfu sína byggir hún á því að bleyta hafi verið á gólfinu við innganginn en vegna þrifa hafi gólfmotta sem venjulega hafi verið fyrir innan hurðina verið fjarlægð. Orsök slyssins megi því rekja til þess að sá starfsmaður A sem var við þrif hafi ekki gætt nægilega að því hvort bleytupollur hefði myndast undir mottunni eða hvort aðstæður væru nægilega öruggar. Sérstök ástæða hafi verið til aðgætni þar eð gólfefnið, en um flotað steingólf hafi verið að ræða, hafi verið mjög sleipt. Ekki sé ljóst hvernig bleytan hafi komið til en það hafi ekki verið vegna skúringa, enda hefðu þær ekki verið hafnar. Til að skúra þyrfti fyrst að sópa gólfíð, og í tengslum við þá vinnu væri nauðsynlegt að fjarlægja mottuna. Þá hafnar M því að hún hafi sjálf borið bleytu með skóbúnaði sínum inn á vinnustaðinn enda hafi ekki rignt á þessum tíma, og hafnar því jafnframt að hún hafi vitað að þrif stæðu yfir, enda hafi ekkert starfsfólk verið viðstatt þegar hún varð fyrir slysinu. Hægt hefði verið að koma í veg fyrir slysið með því að þrifa upp bleytu jafnóðum og hennar varð vart eða vara við henni með sérstökum skiltum. Þá áréttar M að þar sem slysið hafi ekki verið tilkynnt Vinnueftirlitinu þegar það átti sér stað verði A að bera hallann af sönnunarskorti um atvik málsins.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að bleytan sem M rann um hljóti að hafa komið að utan, annað hvort með skóm hennar sjálfrar eða með því að bleyta hafi borist inn um hurðina, en því er mótmælt að ekki hafi rignt þennan morgun, enda hafi M sjálf lýst því í greinargerð sinni að veður hafi ekki verið sérstakt og rigning. Í öðru lagi telur V að ekki verði byggt á öðru en að þegar hafi verið búið að fjarlægja umrædda mottu þegar M gekk út á bílastæði. Að umræddri bifreið hafi aðeins verið um tíu metra gangur og því hæpið að mottan hafi verið fjarlægð á þeim skamma tíma sem það tók M að ganga að bifreiðinni og til baka. Vegna þess, og þar sem bleyta hafi verið úti, hafi M haft fullt tilefni til að gæta að sér er hún gekk aftur inn á vinnustaðinn. Þá er því hafnað að svo verulegur pollur hefði getað myndast undir umræddri mottu að tilefni hefði verið til að grípa til tafarlausra aðgerða í því skyni að þurrka hann upp. Raunar skipti það ekki öllu máli, þar eð afar ólíklegt sé að aðstæður hafi breyst svo verulega á þeim stutta tíma sem það tók M að fara að bifreiðinni og til baka. Þegar M hafi gengið um dyrnar í fyrra skiptið hafi hún komið frá starfsmannaaðstöðu, og leiðin þaðan liggi beint gegn hurðinni. Hefði hún því þá átt að veita bleytu, hafi bleyta verið til staðar, athygli og gæta að sér í samræmi við aðstæður. Þá er því hafnað af hálfu V að gólfefni staðarins hafi verið óvanalega hál, enda hafi engin gögn verið lögð fram til stuðnings þeirri staðhæfingu. Hvað varði skort á varúðarmerkingum vegna bleytu verði að líta til þess að þrif hafi farið fram utan opnunartíma veitingastaðarins, þegar engir aðrir en starfsmenn áttu leið um, svo og þess að bleytan hafi ekki myndast vegna skúringa eða annarra athafna starfsmanna A. Af öllu framansögðu sé því ekki fallist á að meiðsl M megi rekja til sakar A eða aðra aðstæðna sem það beri ábyrgð á.

**Álit:**

Svo bótaskylda sé fyrir hendi úr frjálsri ábyrgðartryggingu A þarf að mega rekja slys M til saknæmra athafna eða athafnaleysis af hálfu A. Ekki er að fullu ljóst af hvaða völdum bleyta var á gólfinu umrætt sinn en óumdeilt er að meiðsl M má rekja til þess að hún rann í bleytu. Þannig er hugsanlegt að M hafi sjálf borið inn bleytu með skóbúnaði sínum með þeim afleiðingum að hún rann til þar eð engin motta var á staðnum til að taka við bleytunni. Einnig er mögulegt að starfsmaður A hafi, vegna þrifa, fjarlægt umrædda mottu og að bleyta hafi runnið af mottunni eða safnast fyrir undir henni, eða að gólfið hafi verið skúrað stuttu áður. Hins vegar verður að telja afar ólíklegt, með hliðsjón af því að M getur ekki hafa verið nema örstutta stund að fara að bílnum og til baka, og því að enginn starfsmaður var viðstaddur þegar slysið átti sér stað, að umrædd motta hafi verið á sínum stað þegar M gekk um dyrnar í fyrra skiptið. Verður því að líta svo á að M hafi ekki getað dulist að vinna hafi verið hafin við þrif og að sérstakrar aðgæslu væri þörf við umgang um húsnæðið vegna þess. Þá hefur ekki verið sýnt fram á það með neinum gögnum að umrætt gólfefni, þ.e. flotað steingólf, hafi verið sérlega hættulegt í bleytu eða að sérstakrar aðgæslu hafi verið þörf vegna þess. Verður því að líta svo á að um óhappatilvik og eigin aðgæsluleysi M hafi verið að ræða.

Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni verður því ekki talið að M hafi sýnt fram á að atvikið megi rekja til saknæmrar háttsemi A eða starfsmanna þess og er því óhjákvæmilegt að hafa kröfu hennar.

**Niðurstaða.**

M á ekki rétt á bótum fyrir líkamstjón úr frjálsri ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 28. maí 2019

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.